

גמ"ר 7364/03/12 - מדינת ישראל - פרקליטות נגד רמדאן סויטאת

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 7364-03-12

בפני כב' השופטת טל אוסטפלד נאוי

מדינת ישראל - פרקליטות

נגד

רמדאן סויטאת

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד יולנדה טולדנו

ב"כ הנאשם - עו"ד ברזני

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 64 פקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961, ביחד עם תקנה 45 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

ביום 17.2.10 בשעה 07:10 או סמוך לכך, נהג הנאשם בטרקטור מסוג מחפרון אופני (להלן: "הטרקטור") בשטח מגודר וסגור לתנועת כלי רכב, במחלף פולג, כביש 2 הסמוך לנתניה.

הנאשם נהג אחורנית, ובמהלך הנסיעה פגע בח'אלד זיוד, עובד נוסף ששהה במקום. כתוצאה מהתאונה נהרג ח'אלד זיוד במקום (להלן: "המנוח").

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1993 ולחובתו 4 הרשעות כולן מסוג ברירות משפט.

הנאשם הופנה, בהסכמת הצדדים, לשירות המבחן. בתסקיר שהוגש בעניינו ביום 10.10.14 סקרה קצינת המבחן את נסיבות חייו של הנאשם, את העובדה כי הנאשם מנהל אורח חיים דתי מסורתי ומפנים את ערכי החברה וחוקיה.

עמוד 1

בסיפת התסקיר ציינה קצינת המבחן כי לאור עמדותיו של הנאשם כאשר הוא ממזער את חלקו ואחריותו בקורה בחייו ומשליך האחריות על גורמים שאינם בשליטתו, היא סבורה כי הדבר מעלה את הסיכוי להישנות התנהגות עוברת חוק. לפיכך, אין קצינת המבחן באה בהמלצה בעניינו של הנאשם.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה ציין את רף הרשלנות הגבוה כפי שנקבע בהכרעת הדין, כאשר הנאשם לא בדק אם נמצא אדם מאחורי הטרקטור טרם החל בנסיעה לאחור, לא השתמש במכוון אחורי או באמצעי זהירות אחרים והסתמך על זמזם הטרקטור בלבד.

לשיטת המאשימה, לאור קביעה זו ונוכח הדברים שנקבעו בתסקיר שירות המבחן, מדובר בהתנהגות הנמצאת ברף העליון של הרשלנות ונושקת למחשבה פלילית מסוג "קלות דעת".

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע כי מתחם הענישה עומד על מאסר בפועל בין 12 חודשים לשנתיים, כאשר המאשימה עותרת לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 20 חודשים, מאסר מותנה, פסילה ממושכת, פסילה מותנית וקנס.

ב"כ המאשימה ציין כי אין לגזור גזירה שווה מפסק הדין שניתן בערכאת הערעור בתיק עפ"ת (מחוזי מרכז) 42557-11-12 יעקב בן יחיאל ניסים נ' מדינת ישראל שם הומתק עונש המאסר מ-18 חודשי מאסר ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. לשיטתו, שם רשלנותו התורמות של המנוח היתה גבוהה ובתיק דנא לא ניתן להטיל על המנוח רשלנות תורמת כלשהי.

ב"כ המאשימה הפנה לע"פ (מחוזי ת"א) 47613-02-13 רוני גורגי מילר נ' מדינת ישראל, בו נדחה הערעור שהוגש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה (גמ"ר 9573-01-12) שגזר על נאשם שנסע לאחור, 18 חודשי מאסר בפועל.

לטענת ב"כ המאשימה כאשר מדובר בנהג מקצועי קמה חובת אחריות מוגברת (רע"פ 1397-06 דזחאשווילי נ' מדינת ישראל).

ב"כ המאשימה ציין כי אין לחובת הנאשם עבר פלילי, עברו התעבורתי אינו מכביד אך אין הוא יכול לזכות בהקלה כלשהי בעונש שעה שבחר לשמוע את מלוא הראיות בתיק.

טיעוני ההגנה לעונש

מטעם ההגנה לעונש, העיד מר אדיב נדים כמאל, אחד מבעלי החברה בה מועסק הנאשם. העד העיד כי החברה עבדה בהתאם לנהלי הבטיחות שנקבעו במע"צ, בעת קרות התאונה. לדבריו, לאחר קרות התאונה הוחלט בחברה, כי מקום בו לא נקבעו הסדרי בטיחות על ידי מזמין העבודה, מוזמן יועץ בטיחות הקובע אם יש צורך במכוון שיכוון את כלי הרכב

באתר העבודה.

לדברי העד, במקום התאונה הורשו לשהות רק כלי רכב (ציוד מכני הנדסי) וכיום במידה ונכנסים פועלים נמנעת כניסת הציוד המכני לשטח. כך, שיש שעות עבודה לפועלים ושעות נפרדות לפעילות הציוד המכני.

העד העיד כי הוא מכיר את הנאשם מעל ל- 16 שנים, העיד כי מדובר בעובד מקצועי, אמין ומוכשר בעבודתו.

בפתח טיעונו לעונש ציין הסנגור כי הנאשם צמצם את השאלות שבמחלוקת וניהול שמיעת הראיות היה תכליתי.

לטענת הסנגור, למנוח אשם תורם בכך שהוא לא נמנה עם העובדים באתר והגיע למקום עם בנו בכדי לשבת ולשתות איתם קפה. ילדיו העידו כי לא עבר תדרוך בענייני הבטיחות, והמנוח לא היה אמור לעמוד במקום בו עמד שכן בהתאם להסדרי העבודה, היה שביל מיוחד להולכי רגל וילדיו היו אמורים לעבוד בכלל על ההר.

הסנגור ציין כי הנאשם אדם נורמטיבי, בן 40, בעל משפחה ללא עבר פלילי ועברו התעבורתי קל כאשר הוא כולל 4 הרשעות מסוג ברירת משפט בלבד. בעניין קביעת קצינת המבחן בתסקיר, כי הנאשם ממזער חלקו ואחריותו בקורה עימו בחיים ומשליכם על גורמים שאינם בשליטתו. הסביר הסנגור, כי הנאשם אדם דתי וכאדם מאמין השיב לקצינת המבחן במטבע לשון, כי הכל בידי שמיים.

הסנגור הפנה לפסקי הדין בהם נקבעו עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

ע"פ (מחוזי חיפה) 40201-03-11 גילה טייב נ' מדינת ישראל. שם נהגה הנאשמת לאחור במרכז העיר, פגעה בהולכת רגל שמצאה את מותה. בית המשפט גזר על הנאשמת, בין היתר, 4 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו- 6 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור שהוגש.

עפ"ת (מחוזי מרכז) 42557-11-12 יעקב בן יחיאל ניסים נ' מדינת ישראל. הנאשם נסע בטרקטור לאחור, פגע וגרם למותו של מנהל העבודה. בית המשפט זה גזר על הנאשם 18 חודשי מאסר ו- 15 שנות פסילה. בערעור, בית המשפט המחוזי הפחית מהעונש וקבע 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו- 6 שנות פסילה.

גמ"ר (שלום תעבורה- נצרת) 2761-11-08 מדינת ישראל נ' פנחס אזרזר. שם קבע בית המשפט כי מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרם מוות ברשלנות, נעה בין מאסר בפועל של חודשים בודדים שירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר ורכיב הפסילה נע בין מספר שנות פסילה ועד ל- 15 שנים.

בגזר הדין, נקבע עונש מאסר לתקופה של 4 חודשים שירוצה בעבודות שירות ועונש פסילה לתקופה של 7 שנים.

גמ"ר (שלום תעבורה- פ"ת) 1904-09-09 מדינת ישראל נ' אפרים עופר מכלוף. הנאשם, כבאי במקצועו, ביצע פניית פרסה לשמאל, מהשול הימני תוך שהוא חוסם את כל מסלול הנסיעה לבאים אחריו ובכך גרם לתאונה שבה נגדם ונחבלו ארבעה קטינים. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו- 6 שנות פסילה. יצוין כי בתיק זה ביקשה משפחת המנוח שלא לגזור על הנאשם, עונש של מאסר בפועל ולפעול לשיקומו.

ת"ד (תעבורה חיפה) 30938/07 מ.י פרקליטות מחוז חיפה פלילי נ' עמי צבי שולמן. הנאשם נסע אחורנית ביציאה ממגרש חניה ופגע עם חלקו האחורי של הרכב בשתי הולכות רגל שעברו במעבר החצייה. הולכת רגל אחת מצאה את מותה והשנייה נחבלה חבלות של ממש. בית המשפט גזר על הנאשם 250 שעות של"צ ו- 8 שנות פסילה. יצוין כי מדובר בנסיבות מיוחדות, הצדדים הגיעו להסדר טיעון לעניין העונש והמאשימה לא עתרה לעונש של מאסר.

ת"ד (תעבורה חדרה) 1205/01 מדינת ישראל נ' סאלם בן מוסא אבו מוך. הנאשם, שנסע בטרקטור קדימה ואחורה, פגע במהלך הנסיעה אחורנית בפעוט בן 20 חודשים וגרם למותו. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ו- 9 שנות פסילה.

לטענת הסנגור, קיים ויכוח בדבר אפקטיביות ההרתעה בעבירות של תאונות דרכים שעה שלא מיוחסת כוונה פלילית לנאשם.

לסיכום מבקש הסנגור מבית המשפט, להמנע מלגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, אלא בעבודות שירות ועונש פסילה שתסווג בחלקה כך שיתאפשר לנאשם לשוב לעבודתו. הסנגור ציין כי פרנסת הנאשם בנהיגתו ועול פרנסת כל המשפחה על כתפיו.

מדיניות הענישה

במסגרת השיקולים לגזירת הדין העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, יחס הולם בין חומרת מעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. כאשר מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור באמצעות ענישה מחמירה על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו ביטחון הציבור.

המאשימה עותרת לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 20 חודשים מאחורי סורג ובריה והסנגור סבור כי ניתן להסתפק בעונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

מלאכת בית המשפט אינה קלה שעה שהיסוד הנפשי של מבצע העבירה אינו של כוונה.

לעומת זאת קבע המחוקק ובכך הביע עמדתו ותפיסתו, כי העונש למתרחש אשר קיפח חיי אדם, הוא עונש מרבי של 3 שנות מאסר. עונש המגלם את ערך קדושת החיים. את הצורך הבלתי מתפשר להגן על החיים. אדם אינו מצווה רק לשמור על חייו ("ונשמרתם לנפשותיכם") אלא חובה וציווי שאינו פחות בטיבו הוא לשמור ולהישמר מפגיעה בחיי הזולת (ראה ת"פ 42915-05-10 מדינת ישראל נ' ווינשטיין).

כללים מנחים באשר לענישה הראויה, בעבירה בה קופחו חיי אדם בשל רשלנות, נקבעו ע"י כבוד השופט נ. הנדל בפס"ד בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (להלן: "פס"ד אלמוג"):

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן

משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

בהתאם לכלל הראשון בפסק הדין אלמוג, מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות גזירת עונש חמור, הכולל פסילה בפועל לתקופה הולמת ומאסר בפועל, כאשר הנסיבות האישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי וערך קדושת החיים, הן בשל אופי העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים:

ברע"פ 548/05 מאירה לוי נ' מדינת ישראל, נקבע ע"י בית המשפט העליון:

"מרבית המורשעים בעבירות הללו הם אנשים מן היישוב, מה שקרוי "נורמטיביים" כל עוד בעינה המדיניות הקיימת באשר לעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים... דינם של המורשעים בהן לתקופת מאסר מאחורי סורג ובריה, והחריגים לכך נדירים. אכן, מרבית המורשעים בעבירות אלה - מן הסתם - הם אנשים מן היישוב, מה שקרוי נורמטיביים, אלא שנמצא לבתי המשפט לנסות להרתיע את הנוהגים בכביש מעבירות על ידי המודעות כי אם יתרשלו ויפגעו בזולת דינם מאסר. נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את משפחות הקורבנות, ותחושת אין האונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרה קרבנות טרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי דין מחמירים".

ראה גם ע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל:

"המערער אכן אדם נורמטיבי בכל מישורי חייו האחרים, אולם בכך אינו שונה מהעברייני הממוצע בתחום זה. לעניין זה ציטטה כב' השופטת קמא דברים שנאמרו בע"פ 6258/10 מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 30.3.11) (להלן: "ענין קבהא") עם כל הצער שבדבר, יש להעדיף את אינטרס הציבור, באופן שיועבר מסר ברור כי יש להכביד בענישה על מי שעובר על חוקי התנועה, על-מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים".

בדנ"פ 1391/12 מזרחי נ' מדינת ישראל, קבעה הנשיאה, כתוארה אז, כב' השופטת ד. בייניש, כי :

"אין לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות ברשלנות. לפי מדיניות זו, כך נקבע בפסק הדין, ככלל יוטל עונש מאסר מאחורי סורג ובריה במסגרת המאבק בתאונות והחריגים לכלל זה הם מעטים".

על כן, הענישה ההולמת את נסיבות ביצוע העבירה ואת התוצאה הקטלנית, בהתאם לעובדות כתב האישום, הינה מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה הנעה בין 12 חודשים - לשנתיים וחצי, ולא לתקופה אותה ניתן לרצות בדרך של עבודות שירות, יחד עם פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה ממושכת.

רשלנות הנאשם

הנאשם, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, נסע לאחור בכלי כבד- טרקטור, כאשר שדה הראיה היה מוגבל, ידע כי ישנם פועלים במקום, הבחין במנוח עומד ליד ה"מקרצפת" במרחק קצר ממנו, המשיך בנסיעה לאחור תוך שהוא עוצם עיניו ומטיל את האחריות על כתפי המנוח. הנאשם לא נעזר במכוון עת נסע לאחור ואף לא השתמש במראה האמצעית שהתקין בעצמו לצרכיו הפרטיים. הנאשם הסתמך על זמזם הטרקטור, פטר עצמו מאחריות ולאור כך קבעתי כי רמת רשלנותו היתה גבוהה.

על הנאשם היתה החובה להיעזר במכוון אחורי, היה עליו לוודא כי תנאי השטח מאפשרים את הנסיעה לאחור בבטחה והיה עליו לנקוט באמצעים הדרושים על מנת להבטיח כי לא יהיה סיכון או פגיעה באחר.

המנוח

לטענת הסנגור יש ליתן חשיבות לרשלנותו התורמת של המנוח ששהה במקום ללא צורך כאשר לא היה עובד מן המניין והגיע ללוות את בניו בעבודתם בהרכבת גדרות ומעקות ולשתות עימם קפה. לדברי הסנגור המנוח לא תודרך בענייני הבטיחות באתר ומקום עבודת הבנים היה בכלל על ההר ולא במקום בו מצא המנוח את מותו.

בפרק "תחולת דיני התעבורה" עמוד 190 להכרעת הדין, קבעתי כי מדובר באתר עבודה שם לציבור העובדים הזכות והרשות לעבור ולעבוד. בהמשך עמדתי על כך, כי לא היה זה יומו הראשון של המנוח במקום העבודה, הוא לבש אפוד זוהר כמתחייב מכל עובד, נכח ברשות במקום ונכלל ב"ציבור" העובדים המורשים לעבוד שם. עוד קבעתי, כי אין זה מעלה או מוריד, לצורך הקביעה באם המנוח השתכר שכר כספי אם לאו.

הנאשם הבחין במנוח כשהוא עומד על רגליו במרחק קצר ממנו. לא ברור מדוע המנוח אכן לא סטה הצידה שעה שהטרקטור נסע לאחור והזמזם התריע על כך. בכך, ניתן אולי לייחס למנוח רשלנות תורמת כלשהי, אך עיקר הרשלנות על כתפי הנאשם.

בע"פ 84/85 ליכטנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(3) 141, בעמ' 156, נקבע על-ידי כב' השופטת (בדימוס) ש. נתניהו:

"משנקבע, כי התנהגות המערער הייתה אחד הגורמים לתאונה, נתקיים בה הקשר הסיבתי העובדתי, ואין זה משנה, שהתנהגותו הייתה רק אחד הגורמים, כל עוד היה גורם הכרחי, שבלעדיו לא הייתה התאונה קורית."

ראה גם ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, נז (5) 506, בעמ' 518, נקבע על-ידי כב' השופט (בדימוס) מ' חשין:

"נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב היה יכול - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל.."

נסיבותיו האישיות של הנאשם

הנאשם בן 39, נשוי ואב ל-3 ילדים עובד מזה כ-3 שנים באופן עצמאי כמפעיל ציוד כבד. תסקיר שירות המבחן מיום 10.10.14, סוקר את נסיבות חייו ואת החיזוק שמצא לאחר התאונה באמונה בדת.

בסיפת התסקיר נוכח התרשמות קצינת המבחן כי הנאשם מקבל אחריות פורמלית בלבד לביצוע העבירה, משליך את האחריות על גורמים חיצוניים שאינם בשליטתו, קבעה קצינת המבחן כי הדבר מעלה את הסיכוי להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד. על כן, אין היא באה בהמלצה בעניינו.

יצוין, כי אף בפני שירות המבחן, הנאשם כלל לא הביע חרטה כנה על ביצוע העבירה וביטויי החרטה מחוברים בחלקם הגדול למחיר האישי שהוא עלול לשלם במידה ויוחלט על מיצוי הדין עימו.

לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי. מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1993 ולחובתו 4 הרשעות בתחום התעבורה כולן מסוג ברירות משפט.

ערה אני לפסק הדין שניתן בעפ"ת 42557-11-12 יעקב בן יחיאל ניסים נ' מדינת ישראל שם הומתק עונש המאסר מ-18 חודשי מאסר בפועל ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. ואולם, שם בית המשפט המחוזי מצא וקבע כי יש להקל בעונש מאחר ומדובר בנסיבות מיוחדות כאשר המנוח היה הממונה על הבטיחות באתר והוא זה שהורה לו לנסוע לאחור על מנת להעמיס דודי בטון (כב' השופט אהרון מקובר בעמוד 20 לפסק הדין, פסקה 10). אב"ד סג"נ כב' השופט אברהם טל הוסיף כי המנוח הלך אל השטח המת שהיה מאחורי הטרקטור כאשר הוא יודע שעפ"י המשימה שאמור היה הנאשם לבצע הוא עומד לנסוע לאחור ללא מכוון (עמוד 25 לפסק הדין, פסקה 12).

בעניינינו, המנוח היה במקום, הנאשם העביר על כתפיו את האחריות כאשר הוא לא נקט באמצעים הדרושים למניעת התאונה.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את השיקולים השונים ובחנתי טיעוני הצדדים, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. דנה את הנאשם לעונש מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים.

2. הנני מורה על עונש של מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

3. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים.

הפסילה תחל היום בניכוי התקופה שריצה בתיק זה כולל ימי הפסילה המנהלית, היה ונפסל. ואולם, לא תבוא במניין

הימים התקופה בה ירצה הנאשם עונש של מאסר בפועל.

4. דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך של 10,000 ₪ או 50 ימי מאסר שישא תמורתם.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.15 ובכל 1 לחודש. היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מייד.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ה, 04/12/2014 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי, שופטת

החלטה

לאחר ששמעתי בקשת הסנגור, מאחר והנאשם התייצב בכל הדיונים שנקבעו בעניינו בתיק זה, מורה כי רכיב עונש המאסר יעוכב וזאת עד ליום 18.1.15 שעה 9.00 בתנאים הבאים:

1. הפקדת הסך של 3,000 ש"ח. הסכום יופקד עד ליום 9.12.14 שעה 12.00.
2. חתימה על ערבות עצמית בסך 50,000 ש"ח.
3. חתימת ערב צד ג' בסך של 25,000 ש"ח - תחתם עד ליום 9.12.14 שעה 12.00.
4. מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

נוכח חומרת העבירה, לא מצאתי מקום להורות על עיכוב עונש הפסילה.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ה, 04/12/2014 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת

הוקלד על ידי סיגל קדוש